
Pozor, zombie!

MINECRAFT

Max Brooks

Cizinec se objevil v Plaintownu za temné bezměsíčné noci.

Bobbie skončila se všemi každodenními povinnostmi a její malý bratříček rychle usnul. Poprvé za celý den byl v domě klid a ticho a ona se přistihla, že se jí pohled zatoulal k oknu pokoje a vyhlíží na ulici.

Ve světle pochodně jako by zahlédla pohyb.

Zprvu si myslela, že jí šálí zrak. Za takovéto noci, kdy se měsíc schoval za tmavé mraky, bylo těžké vůbec něco vidět a pochodně rozmístěné po vesnici spíš jenom prohlubovaly okolní stíny. Přistoupila až k oknu a mžourala do tmy venku.

Tamhle to bylo – přece měla pravdu. Nešlo o přelud vyvolaný pomrkávajícími plameny pochodní, ani to nebyla žádná z ovčí ovčáka Ellise, které mu neustále utíkaly. Venku se pohybovala *osoba*. Jenže se hýbala nějak divně. Šourala se pomaličku dopředu a obě ruce natahovala před sebe, jako by měla problém udržet rovnováhu.

Bobbie napadlo, že by to mohla být zombie. Slyšela o nich dost povídat: tupé zahnívající kreatury s rozkládající se zelenou kůží a zapadlýma černýma očima. Jsou to mobové sice po smrti, avšak nemrtví, kteří se toulají po nocích a hledí ulovit nějakého živáčka.

Přišlo jí to odporné, ale také byla zvědavá. Naklonila se k oknu ještě blíže, aby lépe viděla.

Jak tak postavu pozorovala, všimla si, že se kymácí a škobrtá podobně jako její malý bratříček Johnny, když se učil první krůčky. Pak ten venku zavrával, jako by zakopl o vlastní nohu, a padl na zem zrovna pod jednou z hořících pochodní.

V jejím světle Bobbie poprvé tu postavu viděla pořádně. Vůbec to nebyla zombie. Byl to kluk. A potřeboval pomoc!

Bobbiini rodiče káravě houkali, když proběhla kolem nich a bez váhání otevřela dveře na ulici. Rodičů si nevšimala. Velice dobře si uvědomovala, že porušuje pravidla, která vesničanům zapovídala opouštět bezpečí domovů, jakmile zapadne slunce. Jenže také věděla, že jí prominou, když poruší toto pravidlo proto, aby pomohla někomu jinému, kdo to zrovna potřebuje.

„Haló!“ zavolala, když se přiblížila k ležící postavě. „Slyšíš mě? Já jsem Barbara – *Bobbie*.“

Postava ležící na zemi zvedla hlavu. „Jed!“ řekla chabě.

To slovo zamrazilo Bobbie do morku kostí. *Jed*. Má to znamenat, že tomu klukovi tohle udělal někdo záměrně?

„Musím tě dostat k našemu klerikovi,“ sdělila mu své rozhodnutí. „Myšlíš, že to zvládneš? Není to daleko.“ Pevně ho chytila za ruku a jeho paži si přehodila přes rameno. Pomohla mu zpátky na nohy. Byl schopen jenom se šourat nejistými kroky, ale když ho podpírala, měla aspoň jistotu, že zase nepadne.

Nenechá ho padnout.

Chrást v Plaintownu stál nedaleko, jen přes několik domů od domova její rodiny. Neobtěžovala se tím, že by bouchala na dveře. Klerika Averyho tudíž takové noční vyrušení pořádně překvapilo a spěchal po kamenném schodišti ke vchodu.

„Je otrávený nějakým jedem,“ vysvětlovala Bobbie.

Klerik něco zabrumlal a ukázal ke stolu. Bobbie pomohla cizinci vylézt nahoru. Jeho železné brnění zarachotilo na dřevěné stolní desce. V jasně osvětleném vnitřku chrámu viděla, jak bídne ten kluk vypadá. Žádný div, že si napřed říkala, jestli to není zombie.

Klerik Avery chlapce prohlédl a to, co zjistil, zahoukal směrem k Bobbie.

„Co že mu je? Chřadnutí?“ zeptala se a snažila se, jak mohla, aby pochopila klerikovy posušky a jeho huhlání. „Je na to lék? Máš nějaký lektvar...?“

To, co klerik odpověděl, ji překvapilo. Ale rozhodně neztrácela čas otázkou, jestli si nedělá legraci. Bobbie klerika znala natolik dobře, aby věděla, že nikdy nežertuje.

Vyběhla do noci a zamířila k nejsevernějšímu konci vesnice. Tam vesničané chovali všechna zvířata, která měli: dvě ovce, dvakrát tolik slepic a krávu jménem Daisy.

Bobbie ještě nikdy nedojila krávu v noci. Ale teď šlo o naléhavý případ, a i když se po ní Daisy udiveně ohlížela, neměla žádné námitky.

Jakmile se dívka vrátila do chrámu, klerik přiměl cizince vypít mléko přímo z kbelíku.

„Zabralo to?“ zeptala se Bobbie netrpělivě. „Bude v pořádku?“

Avery na její otázku něco zabručel. Vyrozuměla z toho, že nejhorší mají za sebou – mléko otravu zvanou chřadnutí přemohlo. Jenže cizinec byl pořád velmi slabý a potřeboval odpočívat.

„Jinými slovy je nejvyšší čas, abych vypadla,“ prohlásila Bobbie. „Mně stačí naznačit, kleriku.“ Cestou ke dveřím zaváhala a pak se k němu vděčně obrátila. „Díky, žes nám pomohl. Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“

Avery na to zase jenom něco zamumlal, protože projev vděčnosti ho přiváděl do rozpaků. Stejně jako většina obyvatel Plaintownu ani on neměl rád překvapení, vyrušování nebo jakékoli jiné výjimečnosti oproti každodenní rutině. A událost z dnešního večera rozhodně byla hodně nezvyklá. Dobrodruzi přicházeli do vsi celkem často, obvykle aby nakoupili věci, které mohli využít k výrobě na řemeslnickém stole. Tohle ovšem bylo poprvé, kdy cizinec potřeboval od vesnice *pomoc*. A Plaintown mu ji poskytl.

Bobbie pocítila hrdost a uspokojení. Jako by se koupala v záři dobrého skutku, který také dobře skončil.

Možná by to vnímala jinak, kdyby tušila, jaké problémy tenhle cizinec ještě způsobí.

Bobbie se dobře vyznala v opravování plotů. Měla v tom značnou praxi. Plaintown byla ospalá, malá prostá vesnice, ležela však přímo uprostřed otevřených travnatých plání, kde nerostly žádné stromy ani se nezvedaly kopce či hory, které by ji skrývaly před pohledy z okolí. Bobbie ještě nikdy svou vesnici neviděla z dálky, ale dokázala si představit, že je možné ji zahlédnout na mnoho a mnoho kilometrů – zvlášť v noci, kdy v ní poblikávaly pochodně podobné souhvězdím na pozadí krajiny tmavé jako inkoust.

A v noci se krajem pohybovaly příšery.

Někdy je i zaslechla, když ležela v posteli a snažila se usnout. Tlumené *klapity-klap* přecházejících a plížících se kostlivců. Syčení a šeleštění pavouků, kteří pobíhali po střeše. Jednou dokonce zahlédla endermana, jenž procházel přes jejich obývací pokoj. Vydával divné zvuky, pohyboval nábytkem sem a tam a pak zmizel ve spršce fialových praskajících hvězdiček. Té noci už nezamhouřila oko.

No a potom tu byli dobrodruzi. Ti neměli na rozdíl od vesničanů žádný stálý domov – a také žádné povinnosti. Toulali se z místa na místo a Bobbie byla nejednou svědkem toho, že jim vcelku málo záleželo na dobrém chování. Klidně nadělali díry do plotů i zdí, jen aby si ušetřili několik kroků. Brali si ze zahrad nebo z truhel vesničanů cokoli, co se jim líbilo, a nechávali za sebou nepořádek. Bojovali s příšerami a někdy jeden proti druhému, aniž by si všímali škod, které při tom napáchali.

Tohle Bobbie nechápala. Nikdy by jí ani nenapadlo ostatním vesničanům něco ničit.

A když se v Plaintownu něco polámalo, byla tu od toho, aby to opravila.

„Tak je to hotové, ovčáku Ellisi,“ řekla a vsadila poslední plotové pole na místo. Používala dubové dřevo, takže její opravy se přesně hodily ke zbytku plotu a také ke všemu ostatnímu, co bylo ve vesnici k vidění. Kromě několika bloků kamene tady bylo všechno z dubového dřeva. „Vidíš? Ani bys nepoznal, že bylo něco rozbitého.“

Ovčák Ellis na to odpověděl *hrm a haw*, jak už tak vesničané nesrozumitelně mumlali. Bobbie musela dávat náramný pozor, aby pochopila, co jí ovčák chce sdělit.

Trpělivě přikyvovala a zašilhala do svítícího slunce. „Ony se nezatoulají nijak daleko, ještě nikdy to neudělaly,“ uklidňovala ho. „Ale kdybych někde na tvou ovci narazila, tak ti ji přivedu zpátky, slibuji.“

Ovčák Ellis se otočil a prohlížel místo v ohradě, které zrovna opravila, zatímco Bobbie se vydala na jih po prašné cestě, která se táhla od jednoho konce vesnice na druhý. Zamávala několika sousedům, kteří se potulovali po návsi, kde rostl uprostřed veliký dub. Nazývali ho Srdcový dub a vesničané se pod ním často scházeli, aby si poklábosili, než se pustili do každodenní práce. „Dobré ráno, lidi!“ pozdravila je a oni jí zamávali v odpověď.

Vesnický chrám stál naproti dubu. Bobbie vešla dovnitř a zavolala: „Kle-riku Avery? To jsem já, Bobbie.“

Klerik zvedl hlavu od varného stojanu, na kterém bublal nějaký nový lektvar.

„Kdepak je náš host?“ zeptala se. „Už je mu líp?“

Klerik začal vzrušeně houkat a rozhazovat rukama.

„Že zmizel?“ ujišťovala se Bobbie. „A nechal za sebou svinčik?“ Zvedla z podlahy sloupek odhozených bloků hlíny a vzdychla. „Tak to je opravdu projev vděčnosti,“ zafuněla. „Myslím, že to zkrátka byl další dobrodruh, jaké už známe.“

Vyklouzla ze dveří, aby pokračovala v obchůzce. Šípař Lee, jak věděla, byl na štíru se zásobou peří na šípy, a když se zastavila u kameníka Bradleyho, pyšně jí ukazoval kámen vyhlazený do vysokého lesku.

Dům kartografa Havena se zdál prázdný. „Haló!“ zavolala Bobbie. „Jen jsem se zastavila, jestli ti nechybějí nějaké zásoby.“

Nikdo neodpověděl. Bobbie nahlédla do kartografovy truhly – už v ní neměl skoro žádný chleba, tak dnes bude muset nějaký upéct – a pak jen bloumala a rozhlížela se po jasně osvětlené místnosti. Byla obzvláště barevná, protože na stěnách visely obrazy a v květináčích kvetly květiny a stála tu knihovna plná knižních svazků. Roztočila střílku na stolním kompasu a zkoumala velkou mapu připíchnutou na zdi.

Plaintown na mapě představovala jenom mrňavá tečka. Bobbie přišlo téměř nemožné se smířit s tím, že všechno, co znala, zaujímal jen nepatrné místečko. Svět byl tak *obrovský*.

A oceán! Téměř třetinu mapy pokrývala modrá plocha se znázorněnými vlnkami. Jak by mohlo být někde v Overworldu tolik vody naráz?

Bobbie se hluboce zabrala do myšlenek, takže to skoro přeslechla.

Šouravý zvuk. Nepatrný pohyb.

Bobbie nebyla v domě sama.

„Haló?“ zavolala a otočila se kolem dokola. Nikoho neviděla, proto se zastavila a naslouchala.

Napřed myslela, že není nic slyšet, ale přece tam něco bylo: slabé zvuky dýchání.

Ozvalo se škodolibé zabublání a na Bobbie se vrhla malá postavička, která se do té doby schovávala na vršku knihovny. Polekaně vyjekla, když ji ten tvor objal. Přepad ji vyvedl z rovnováhy, takže zavravorala a padla břichem na podlahu. Útočník se při jejich společném pádu chechtal a sevřel ji ještě těsněji.

Tu si Bobbie uvědomila, že ji nikdo nenapadl. *Objímal* ji.

Jenže pokud v tom figuroval její bratříček, mohl se člověk snadno splést.

„Johnny!“ vykřikla. „Málem mě z tebe klepla pepka!“

Bratr na ni šťastně zabublal, jako by zvítězil ve hře, o které si Bobbie ani neuvědomila, že ji hrají. Také ho objala, ale vzápětí se jí vymanil z náručí, odběhl ke stolu a z neznámého důvodu na něho začal lézt.

„Co tady vůbec děláš?“ zeptala se Bobbie. „Chceš kreslit mapy, až vyrosteš? Vsadím se, že by z tebe byl skvělý kartograf.“ Pozorovala ho, jestli vezme do ruky kompas, ale v té chvíli jako by ho mnohem víc zajímaly vlastní nohy.

Ráda si představovala, čím Johnny bude, až vyroste. Nacházela možné náznaky ve všem, co právě dělal. Když chvílku stepoval na kovadině, tak si říkala, jestli z něho snad nebude kovář. Viděla ho, jak si hraje s chomáčem vlny – nevezme jednoho dne po Ellisovi práci ovčáka?

Teď poskakoval před velkou mapou Overworldu a ulevilo se jí, že by Johnny sice mohl mít dobrodružnou povahu, ale nikdy z něho nevyroste dobrodruh. To se prostě stát nemůže, protože vesničané jsou zkrátka vesničány a dobrodruzi zase dobrodruhy a nic jiného se z nich nestane.

A tak je to vlastně dobře. Při pouhém pomyšlení, že by ji měl bratr opustit, cítila u srdce bolest.

Ve vchodu se objevil kartograf Haven, zabručel nad tím zmatkem a oba vykázal z domu. „Omlouvám se!“ vyhrkla Bobbie, ale když za nimi kartograf zabouchl dveře, dala se do smíchu.

„Zlý kluk!“ zahrozila na Johnnyho prstem, ale přitom se usmívala. „A rodičům jsi řekl, kam jdeš? Vědí vůbec, že nejsi doma?“

Johnny se zachichotal, otočil se na patě a odpelášil pryč.

Chlapec měl ve zvyku často se zatoulat tam či onam. Bobbie ho nacházela na nejpodivnějších místech – jak šplhá po střechách a po balkonech, prohání slepice nebo poskakuje po cizích postelích. Říkala si, že je to normální, protože takhle se chovají všechny děti, ale pořád ho někde hledat bylo dost vyčerpávající. Když se ho jednou snažila objevit, zabralo jí to celý den a nakonec ho přistihla, že spí v kotli u sedláře Shanea. (Shane se na ně od té doby pořád mračil a Bobbie mu to ani neměla za zlé.)

Teď se dívala za bratrem, jak se batolí k vesnickému golemovi. Tomuhle mírnému obrovi, umělému tvorovi ze železa, který ve vesnici hlídal, dala jméno Obřík. Při vědomí, že Obřík prochází venku mezi domy, Bobbie

spala o něco klidněji – pořád byl čilý a bdělý a připravený chránit vesnici a její obyvatele před každým nebezpečím, na které při obchůzkách Plain-townem narazí.

Obřík byl o hlavu vyšší než kdokoli z vesničanů a dvakrát tak velký jako Johnny, měl široká ramena a dlouhé mocné paže. Ale Johnny se golema vůbec nebál. Železný obr držel v ruce květinu – jasně červený vlčí mák – a Johnny k němu beze strachu přistoupil a vytáhl květ z mocné železné pěsti.

„Pamatuj na slušné chování, Johnny. Co řekneš?“ ponoukla Bobbie bratříčka, a když bylo jasné, že Johnny nemá, co by golemovi pověděl, obrátila se k němu sama: „Díky, Obříku.“

Golem neměl ústa, takže nemohl odpovédět. Vlastně za normálních okolností bylo nemožné odhadnout, nač může železný obr myslet. Bobbie ale měla dojem, že se golemovi zablýsklo v očích pokaždé, když na něho promluvila.

Johnny se rozběhl k domovu a nejspíš cestou vymýšlel všemožné roš-tárny, ale aspoň se pustil správným směrem. Bobbie zamířila k jihu, na periferii vesnice a snad i někam dál. Prašná cesta napříč vsí obcházela knihovnu a končila hned za ní uprostřed zelené louky, na níž rostly pampelišky. Od knihovny viděla daleko do kraje tvořeného travnatou plání. Tady doslova neexistovalo místo, kde by se Ellisovy ovce mohly schovat, a Bobbie je také hned zahlédla, jak se pasou na břehu nevelkého rybníčku.

Příhodné bylo, že o kousek dál rostla cukrová třtina. Z ní si Bobbie může opatřit cukr, který bude potřebovat k pečení... A třeba by mohla připravit nějaký nový papír a darovat ho kartografovi jako omluvu za to, co tam bratr vyváděl. Rukama sklidila cukrovou třtinu a uložila ji do batohu. Potom se teprve obrátila na ovce. „No tak, Bo. Půjdeme, Peep,“ řekla. „Prázdniny skončily. Je čas jít domů!“

Bo se na ni mlčky zahleděla, zato Peep vzdorně zabečela – mohlo to ovšem být i naopak. Rozlišit ovce jednu od druhé bylo hodně složité.

„No dobře, tak ještě chvilku,“ nechala se Bobbie obměkčit. Našla si místečko u vody a posadila se do trávy. „Vy jste obě stejně paličaté jako Johnny. A vůbec – jaký má smysl, že se pořád pokoušíte utíkat? Co je tady venku tak skvělého?“ Ukázala rukou na travnatou planinu, která se táhla kam oko dohlédlo, než ji nakonec přehradilo vzdálené horské pásmo.

Bobbie si vzdychla. „Já vám povím, co je tam venku. Zmatek a nebezpečí. Chamtiví a bezohlední dobrodruzi. A všemožné věci, které by vás chtěly se-

žrat.“ Otočila se k vesnici. „V Plaintownu jsme doma, je to náš domov a je *bezpečný*. Všichni víme, co se od nás čeká dnes, zítra i pozítří. Protože se tam nikdy nic nemění a...“

Bobbie rázem zmlkla. Během posledních slov si všimla, že tentokrát se něco skutečně změnilo. Došlo k něčemu *katastrofálnímu*.

„Náš strom,“ vydechla. „Srdcový dub hoří!“

Překlad Jan Mrlík